

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Darurile Învierii (1)

Ne aflăm în perioada post-pascală, o perioadă în care medităm la Învierea Domnului și la darurile pe care ni le-a adus acest eveniment unic în istoria mântuirii neamului omenesc, căci nu există Evanghelie mai puternică decât mormântul gol al Domnului nostru Iisus Hristos sau altfel spus, Evanghelia se verifică în fața mormântului gol. Dimineața învierii a marcat istoria lumii. Două femei (Maria Magdalena și cealaltă Marie) ajungeau nemuritoare. S-au dus într-un cimitir, considerat a fi un loc al uitării, și paradoxal au devenit nemurire. S-au dus în cimitir și s-au întâlnit cu Iisus Hristos Cel înviat. Moartea este un faliment, un eșec existențial, iar mormântul este semnul vizibil al aceluia faliment, un faliment întâmplat cu câteva mii de ani în urmă, prin căderea protopărinților Adam și Eva în păcatul ne ascultării. Și după moarte urmează cimitirul, ca semn vizibil al falimentului nostru. Femeile mironosițe devin primele martore și mărturisitoare ale Învierii.

Învierea Domnului a însemnat începutul a tot ceea ce suntem noi astăzi, a ceea ce credem noi astăzi. Creștinismul însuși este un dar al Învierii, deoarece așa după cum spune Apostolul Neamurilor, „Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră” - „Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre” (I Corinteni 15, 14, 17). Așadar, fără Înviere nu ar fi existat creștinismul așa cum îl cunoaștem noi astăzi, ci ar fi fost poate o altă religie, una din multele religii ale lumii, nu religia prin excelență, înțeleasă ca legătură a omului cu Dumnezeu, legătură făcută posibilă în urma Revelației supranaturale aduse de Hristos și confirmată prin Înviere.

Există multe daruri ale Învierii, încât cu greu se poate realiza o ierarhizare a lor. Cu toate acestea, vom încerca precizarea câtorva dintre ele.

Învierea Domnului - începătură a învierii tuturor celor adormiți

Învierea Domnului s-a făcut „începătură” a învierii tuturor celor adormiți: „Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți” (I Corinteni 15, 20), așadar nădejdea noastră în privința învierii trupurilor celor adormiți se întemeiază pe Învierea Domnului, după cuvintele aceluiași Apostol Pavel: I Tesaloniceni 4, 16, u: „Despre cei ce au adormit nu voim să fiți în neștiință ca și ceilalți care nu au nădejde, pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu pe cei morți întru Iisus îi va aduce împreună cu El”. Acesta mi se pare a fi unul din cele mai însemnate daruri ale Învierii Domnului, care devine garanție pentru învierea noastră a tuturor. Și până la Hristos se credea în învierea trupurilor. Această credință se cristalizează treptat în iudaism și o vedem exprimată la Iezechiel în viziunea câmpului de oase (Iezechiel 37, 1-7). Aceeași credință o vedem prezentă și la contemporanii Mântuitorului. Este prezentă la Marta, sora lui Lazăr, care spune despre fratele ei că va învia în ziua cea de apoi: „Iisus i-a zis: Fratele tău va învia. Marta i-a zis: Știu că va învia la înviere, în ziua cea de apoi. Și Iisus i-a zis: Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan 11, 23-27).

Unul din troparele pe care le rostim des, la tămâierea Cinstitelor Daruri la Proscomidie și la intrarea în altar cu Cinstitele Daruri după vohodul mare, spune așa: „În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul și pe scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost Hristoase, toate umplându-le, Cel ce ești necuprins”.

Coborârea la iad. Biruința asupra iadului, a diavolului și a morții

Troparul ne arată că după moartea pe Cruce, Hristos a coborât la iad cu sufletul să aducă și celor de acolo vestea cea bună, Evanghelia.

Continuare în pagina 2

Pr. Caius CUȚARU

PREDICA

Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești...

Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului)

„Era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, schiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voești să te faci sănătos? Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbăta. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.” (Ioan 5,1-15)

Evanghelia acestei duminici, se referă la un om pe care îl părăsiseră puterile, un slăbănog, un om care nu-și mai putea duce singur grijile vieții. Era bolnav de treizeci și opt de ani dar trăia cu nădejdea că își va găsi tămăduirea. Cu toate că Sfânta Evanghelie nu ne spune de încercările prin care a trecut în cei 38 de ani de bună seamă, că precum se întâmplă în zilele noastre omul a încercat totul până când a venit aici, căutând tămăduirea prin îngerul Domnului. Despre aceste încercări de a-și găsi leacul fără a veni la Dumnezeu aflăm dintr-un imn al acestei duminici în care el plânge spunând: *cu doctorii am cheltuit toată avuția mea și nu m-am învrednicit a dobândi milă (Penticostarul Duminica Slăbănogului, la Vecernia Mare, la Doamne strigat-am, Stihurile idiomele, 3, p. 137).* Dar când toate încercările s-au dovedit deșarte, și-a adus aminte de Dumnezeu, și de puterea Lui vindecătoare. Atunci a aflat de puterea vindecătoare a apelor de la scăldătoarea Vitezda și a venit, dar și aici vindecarea era condiționată tot de semenii săi. Doar cel ce intra primul după tulburarea apei, de către îngerul Domnului se făcea sănătos. Ceilalți tre-

buia să aștepte altă pogorâre a îngerului. Cuvântul Vitezda, se tâlcuiește românește, *casa milostivirii*, casa milei. Și tocmai aici în *casa milei* nimeni nu-și făcea milă de el. Despre aceasta filozoful francez, Jean Paul Sartre, spunea că *iadul sunt ceilalți oameni*, pe acest slăbănog, ceilalți oameni l-au lăsat 38 de ani să îndure *iadul* suferinței. Prin ceilalți oameni cunoaștem și fericirea dar și suferința. Referindu-Se la aceasta Mântuitorul a zis: „Toate câte voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este Legea și proorocii”(Matei 7,12). Dar atunci când oamenii te părăsesc, Dumnezeu nu te părăsește.

Despre aceasta ne încredințează și Patericul unde aflăm că un bătrân oarecare șezând singur în chilie, s-a îmbolnăvit. Neavând pe nimeni să-l ajute, sculându-se mânca ce găsea în chilie. Și așa a petrecut multe zile și nu a venit nimeni să-l caute. După ce a trecut o vreme și nimeni nu a venit la el, Dumnezeu a trimis un înger sa-i slujească și a petrecut îngerul șapte zile împreună cu el.

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan LAZĂR

Din sumar

- ▶ Protomartirii Noului Testament: Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Arhidiacon Ștefan pagina 3, Sorin Cosma
- ▶ Boala, consecință a păcatului? pagina 3
- ▶ Știri pagina 4

Iată că te-ai făcut sănătos...

Urmare din pagina 1

Apoi niște monahii au venit să-l caute. Bătând ei la ușă, îngerul s-a dus. Hristos venind la scaldătoarea Vitezda, l-a aflat pe slăbănog acolo și știind îndelunga lui suferință și că nu avea pe nimeni care să-l arunce în scaldătoare, s-a milostivit de el și l-a vindecat. Un imn al acestei zile înfățișează vindecarea slăbănogului astfel: „Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scaldătoarea oilor, ce se cheamă evreiește Vitezda, care avea cinci foșoare. În acelea zăcea mulțime de bolnavi, că îngerul lui Dumnezeu, pogorându-se la vreme, tulbura apa și sănătate dădea celor ce veneau cu credință. Și văzând Domnul pe un om, stând acolo de multă vreme, a zis către dânsul: Voiești să fii sănătos? Iar bolnavul a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare, când se tulbură apa; cu doctorii am cheltuit toată averea mea și nu m-am învrednicit a dobândi milă. Dar Doctorul sufletelor și al trupurilor a zis către dânsul: Ridică-ți patul tău și umblă, propovăduind puterea și mila Mea cea mare, până la marginile lumii” (*Penticostarul Duminica Slăbănogului*, la Vecernia Mare, la Doamne strigat-am, Stihirile idiomele, 3, p. 137).

Prin această vindecare, Hristos arată că Dumnezeu este mult milostiv și își manifestă mila față de cei suferinzi care își pun nădejdea în El, care cer ajutorul Lui. Pe acest slăbănog, nu apa scaldătorii l-a vindecat, ci puterea dumnezeiască a Mântuitorului Hristos. Noi, creștinii, dacă-L avem pe Hristos, dacă avem credința în El, *Izvorul apei celei vii* (cf. Ier 2, 13), nu mai avem nevoie de scaldătoarea Vitezda. Mântuitorul Hristos ne dăruiește mai mult, decât ceea ce așteptau oamenii din partea acelei scaldători, pe lângă vindecarea trupului, vindecă și sufletul nostru. Evanghelia ne înfățișează cum oamenii suferinzi, stăteau înghesuți, nerăbdători, așteptând tulburarea apei. Și astăzi aleargă oamenii grămadă prin locurile despre care merge vestea că ar oferi vindecări și împliniri miraculoase. Așa a fost mereu de-a lungul vremii.

O istorisire din Pateric relatează că un călugăr îmbunătățit aflase har înaintea lui Dumnezeu, astfel că primise darul de a vindeca bolnavii. Lume multă venea să-l caute și fiecare se vindeca de boala sa. Într-o zi un om suferind a pornit în căutarea lui, nădăjduind alinare. Ajuns în apropierea chiliei, a întâlnit un trecător care l-a întrebat ce caută pe acolo. Bolnavul i-a spus, întrebând totodată cum ar putea ajunge la omul

acela sfânt, fiindcă se rătăcise. Trecătorul s-a minunat: „Tocmai pe păcătosul acela îl cauți? E un nevrednic, un păcătos fără pereche și fără îndoială, n-are nici o putere de a tămădui pe cei în suferință. Întoarce-te la casa ta și roagă-L pe Dumnezeu să te vindece. El este Cel care poate orice și El te va face sănătos, dacă te rogi Lui cu credință. Omul a făcut calea întoarsă, rugându-se cu lacrimi să fie izbăvit de suferința lui. Pe drum s-a vindecat, ajungând sănătos acasă. Și iată, cei care au văzut minunea i-au mărturisit că trecătorul pe care-l întâlnise era de fapt călugărul cel cuvios pe care el îl căutase... care, în smerenia sa, recunoscuse că Domnul tămăduiește pe cei în suferință, că Lui i se cuvine lauda și mulțumirea. Dacă omul l-ar cunoaște mai bine pe Hristos și puterea învierii Lui și cât de aproape este El de fiecare dintre noi, și cât de mult vrea El să ne ofere în dar binele și sănătatea sufletească și trupească de care avem nevoie atunci nu ar mai nevoie să alerge după minuni în depărtări, ci ar asculta chemarea Lui și ar împlini cuvântul Evangheliei Sale.

Din această minune a vindecării slăbănogului, învățăm cât de bună este răbdarea și nădejdea în Dumnezeu. Acest slăbănog, 38 de ani, a trecut de la deznădejde la speranță, până când Mântuitorul Hristos *l-a tămăduit. L-a iertat și de păcate, dar i-a dat poruncă să nu mai păcătuiască și să umble în căile sfințeniei, arătându-i că din cauza păcatelor a suferit o vreme atât de îndelungată* „De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (In. 5, 14). Iar imnul arată mai sus mai spune că dator este cel vindecat să petreacă restul vieții sale „propovăduind puterea și mila cea mare a lui Hristos, până la marginile lumii” (*Penticostarul Duminica Slăbănogului*, la Vecernia Mare, la Doamne strigat-am, Stihirile idiomele, 3, p. 137). Biserica este „noua Vitezda, spațiul vindecării sau locul ridicării prin harul vindecător și mântuitor al Sfințelor Taine” (DANIEL PATRIARHUL, *Bisericii Ortodoxe Române, Evanghelia slavei lui Hristos*, Editura Basilica, București, 2016, p.45). Biserica este un locaș al comuniunii, al iubirii. Harul Duhului Sfânt de care ne împărtășim prin participarea la Sfintele Slujbe ale Bisericii, este un izvor de sănătate și fericire. Să cinstim cu vrednicie, cu rugăciuni și fapte bune, sfânta zi a Duminicii ca să auzim și noi cuvântul Mântuitorului Hristos: „Iată te-ai făcut sănătos”. Amin.

Hristos a înviat!

CONFUNDARE

Cine ești Tu cel care ești,
și unde ești, când nimic nu este?
Născut dintr-un cuvânt îmi duc înțelesul
într-o pustietate divină.

Întreb dacă sunt, dar strigătul
nu se rupe de mine,
și una cu el rămân, adăugind
deșertului singurătate.

Cu harul vreunei silabe
urnesc din înțepenie, într-una,
golurile sferice în alte goluri
aidoma lor, și fără de margini.

Fixitatea neființelor mereu o clatin
într-un azi etern cu aură de vid -
mă rog să fii, de mine însumi
mă rog să fii. Arată-te.

Nichita Stănescu

Darurile Învierii (1)

Urmare din pagina 1

Hristos a propovăduit Evanghelia Împărăției celor din iad, tuturor celor care adormiseră de la Adam și până la cel din urmă om care a murit înainte de Hristos și care ajunseseră cu toții în iad, deoarece raiul fusese închis. Hristos îi scoate pe dreptii Vechiului Testament din iadul care-i ținea în mod abuziv. Deci Învieria înseamnă biruința asupra iadului, înfrângerea diavolului și tocire a boldului morții, în cele din urmă biruința asupra păcatului, după cum reiese și din icona Învierii Domnului.

Toate acestea, regăsite în iconă, sunt descrise și în textele liturgice, rezultând în felul acesta unitatea cultului Bisericii. Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Evrei arată că: „El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe aceia pe care frica morții îi ținea în robie toată viața.” (Evrei 2, 14-16). Pe de altă parte, în

Cântarea a VI-a a Canonului Învierii se spune: „Pogorātu-Te-ai în cele ai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei pe cei legați, Hristoase; iar a treia zi, ca și Iona din chit, ai înviat din mormânt”. Alte exemplificări reies din Condacul praznicului: „Deși Te-ai și pogorât în mormânt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule...” sau din Luminânda: „Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând și moartea pierzând-o; Paștile ne stricăciunii, lumii de mântuire”. Ilustrative sunt, în acest sens, și cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur din noaptea Învierii: „Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului; a stins-o pe ea Cel ce a fost ținut de ea. Prădat-a iadul Cel ce S-a pogorât la iad; umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din trupul Lui. Și aceasta

înțelegând-o Isaia a grăit: Iadul, zi-ce, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos; amărātu-s-a, că s-a stricat. S-a amărât, că a fost batjocorit; s-a amărât, că a fost omorât; s-a amărât, că s-a surpat; s-a amărât, că a fost legat. A primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit. A primit pământ și s-a întâlnit cu cerul. A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea. Unde-ți este, moarte, boldul? Unde este iadule, biruința? Înviat-a Hristos și tu ai fost nimicit. Sculatu-S-a Hristos și au căzut diavolii Înviat-a Hristos și se bucură îngerii. Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă; că Hristos, sculându-se din morți, începătură a celor adormiți s-a făcut. Lui se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.”

Din stihirile de la a doua Înviere: „Deschisu-s-au Ție, Doamne, cu frică porțile morții; și portarii iadului, văzându-Te, s-au spăimântat; că porțile cele de aramă le-ai sfărâmat,

și încuietorile cele de fier le-ai zdrobit. Și ne-ai scos din întuneric și din umbra morții, și ai rupt legăturile noastre” observăm descrisă aceeași realitate din icona Învierii Domnului.

Învieria înseamnă *deschiderea ușilor Raiului*, cum spune colindul: „Raiul cel închis, azi iar s-a deschis / Șarpelui cumplit, capul s-a zdrobit...” sau acea cântare din canon în care se spune „Paștile care au deschis nouă ușile raiului”.

Tălharul, după promisiunea Mântuitorului devine primul cetățean al Raiului, nu dreptii Vechiului Testament, nu Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, David, Solomon sau Sfântul Ioan Botezătorul. De atunci Raiul este deschis pentru toți oamenii, Hristos făcându-ne moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Omul, însă, trebuie să depună efortul său propriu (credință și fapte bune), în relație cu harul lui Dumnezeu, pentru a intra pe porțile Raiului deschise de Hristos prin Învierea Sa.

- va urma -

Protomartirii Noului Testament: Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Arhidiacon Ștefan

Cartea *Protomartirii Noului Testament: Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Arhidiacon Ștefan*, a Prot. Dr. Ioan Bude apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Ioan, Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului, la Editurile Învierea și Solness, Timișoara, în anul 2017, având 102 pagini.

Cei doi protomartiri ai Noului Testament: Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Arhidiacon Ștefan, reprezintă primele „jertfe vii” ce se aduc ca „închinare în duh și adevăr” (Ioan 4,24; Romani 12,1), sub forma martiriului ca supremul har al mărturisirii lui Hristos prin puterea de viață făcătoare a Sfântului Duh.

Referitor la personalitatea *Sfântului Ioan Botezătorul*, autorul prezentului studiu istorico-exegetic foarte bine documentat, face o expunere comparativă privind modul în care personalitatea și martiriul Sfântului Ioan Botezătorul este redat de evangheliștii sinoptici și de către istoricul Iosif Flaviu, concluzionând că „între relatările Evangheliștilor sinoptici și opera lui Iosif Flaviu, există o diferență net calitativă: la Iosif Flaviu apar frecvent locuri confuze și date cu exactitate îndoielnică, în schimb, Sfinții Evangheliști sunt întotdeauna consecvenți cu ei însuși și fidele adevărului tradiției creștine, pe tot parcursul operelor lor, din care am aflat că între Vechiul și Noul Testament a existat un interval, un „timp” de pregătire, care este „timpul lui Ioan”, pe care Iisus Domnul îl delimitează zicând: „Toți prorocii și Legea au proorocit până la Ioan” (Matei 11,13; Luca 16,16) (pag. 63). În continuare, autorul precizează că „misiunea de Înaintemergător a Sfântului Ioan Botezătorul nu a încetat odată cu uciderea lui, ci se perpetuează în timp, el rămânând pururea ceea ce l-a rânduit Dumnezeu să fie: un glas vestitor care strigă mereu, trezind

suflete și pregătindu-i ne-ncetat pentru întâlnirea cu Hristos pe cei ce încă nu-L cunosc, sau încă sunt departe de El... Drept aceea, în „Rânduiala Sfintei Proscomidii”, părțica cu „pomenirea cinstului și măritului Prooroc, Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan” se pune întotdeauna, în ordinea celor nouă cete... imediat după pomenirea „cereștilor și netrupeștilor puteri”, spre a fi cinstit între îngeri și oameni, așa cum îl numește și troparul său „un înger în trup” (pag. 64).

Referitor la cel de al doilea protomartir, *Sfântul Arhidiacon Ștefan*, prezentul studiu, urmând relatarea cărții Faptele Apostolilor, prezintă la început cadrul istoric în care își desfășoară activitatea Sfântul Ștefan; după care urmează exegeza textului privind cuvântarea, procesul și martiriul Sfântului, ca și memoria lui vie în documentele Bisericii Ortodoxe, precum: scrierile Părinților Apostolici, iconografia creștină a sec. IV-IX; la care se adaugă dovezile arheologice; apoi descoperirea și cinstirea moaștelor sale, a locașurilor de cult ridicate în memoria sa, dar mai ales a pomenirii sale în cadrul Sfinții Liturghii prin părțica a cincea de la Proscomidie, așezată în centrul celor nouă cete de Îngeri, Prooroci, Apostoli, Părinți, Mucenici, de Dumnezeu purtători și mărturisitori.

Chiar și numai din această sumară prezentare, ne putem da seama de actualitatea temei pentru viața liturgică a Bisericii, iar multitudinea și varietatea aspectelor tratate, ca și echilibrul în problemele controversate, ne oferă posibilitatea să apreciem competența și acuratețea exegetică a autorului, care a onorat, ca profesor, cu multă dăruire și vocație catedra Studiului Biblic al Noului Testament la reactivatele Facultății de Teologie din Timișoara și Caransebeș.

Sorin COSMA

Împreună, la „Masa bucuriei”

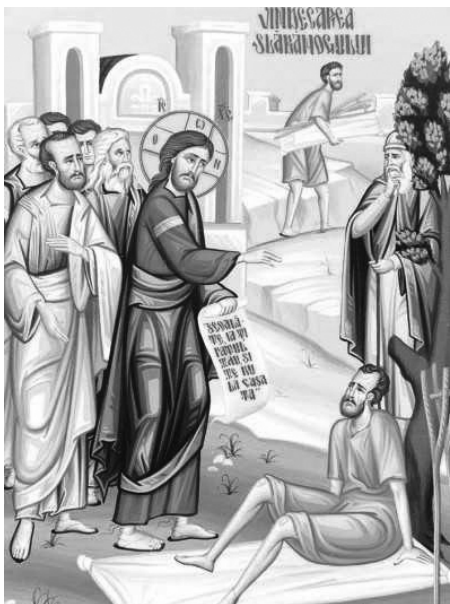
Membrii Asociației parohiale „Calea Mântuirii” s-au gândit în această Săptămâna Luminată, în ziua de vineri, 21 aprilie 2017, să pornească pentru prima dată, în existența acestei Asociații, la împărțirea bucuriei mângâietoare a comuniunii pascale și a solidarității creștinești, cu unii dintre credincioșii parohiei noastre, care au fost invitați să servească masa împreună cu membrii Asociației, într-o cină, numită „Masa bucuriei”. Acest proiect dorim să-l punem sub semnul de manifestare a credinței și a iubirii creștinești, pentru a transmite mai departe bucuria și lumina pascală și în acest mod.

Nădăjduim, că am adus un strop de bucurie, de lumină și de mângâiere celor pe care, poate, lumea îi iubește mai puțin. Prin acest demers, noi am încercat să arătăm, că ne pasă de ceea ce înseamnă semenul de lângă noi, și, mai ales, de acela care este mai marcat de lipsurile vieții acesteia, și căruia, am dorit să-i arătăm atenție și solidaritate, și pentru care simțim nevoia de a ne ruga împreună. La fața milostivă a filantropiei creștine,

Florin BĂBĂU

pe care o concretizăm în preajma marilor sărbători creștine ale Nașterii Domnului și Învierii Domnului, am adăugat acum și „Masa bucuriei”. Dorim, ca în felul acesta, să putem trece de la nevoia pentru hrana și băutura materială, să putem trece la nevoia pentru hrana și băutura duhovnicească, care pentru noi creștinii ortodocși este Cuvântul Evangheliei lui Hristos, rugăciunea, Sfințele Taine ale Bisericii, de care dorim să se împărțesească și semenii noștri, din ce în ce mai mult și mai bine, oferindu-ne să le fim alături și în această privință. „Veniți și vedeți, că bun este Domnul!”

Evanghelia Duminicii a patra după Paști ne oferă prilejul de a medita la cuvântul rostit de Mântuitorul Hristos slăbănogului, care de 38 de ani aștepta izbăvirea: „De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție mai rău”. Înțelegem din spusele Domnului că acel om șubred păcătuise cândva destul de mult, de vreme ce nici aproape patru decenii de suferință și așteptare nu i-au ajuns să-și ispășească vina.

Boala și suferința, realități marcante ale existenței noastre pământești, nu își au originea în Dumnezeu. Înțelepciunea lui Solomon ne vorbește despre moarte, cu care se încheie și boala, și suferința: „Dumnezeu n-a făcut moartea și nu se bucură de pierirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață și faptele lumii făcute spre a fi izbăvite”.

Sfântul Vasile cel Mare afirmă că „Dumnezeu, Care a făcut trupul, n-a făcut și boala, tot astfel cum El, deși a făcut sufletul, n-a făcut nicidecum și păcatul”. Această realitate a bolii, a stricăciunii, nu s-a ivit decât după căderea omului în păcat; înainte de cădere „trupul omului

nu era supus stricăciunii; ca o statuie care se scoate din cuptor și care lucește cu cea mai vie strălucire, el nu cunoștea nici una din aceste infirmități pe care le vedem astăzi”.

Prin harul suflat de Dumnezeu asupra trupului alcătuit din pământ, omul putea să păstreze ne stricăciunea. Sfântul Atanasie spune despre om că trăia o viață nemuritoare ca unul ce „poseda darurile lui Dumnezeu și puterea proprie care-i vine de la Cuvântul Tatălui” și putea „să scape acestei condiții a naturii lor”, că „datorită Cuvântului Care era cu ei, stricăciunea naturii nu s-ar fi apropiat de ei”. Însă omul, înzestrat cu voință liberă, alege să se depărteze de Creator prin neascultare, pierde comuniunea cu Izvorul vieții, al sănătății, iar boala și moartea se înstăpânesc asupra-i. Sufletul a fost cel dintâi afectat, dar suferința lui s-a transmis și trupului. Astfel, păcatul strămoșesc poate fi considerat originea primară a bolii. „Din pricina păcatului neascultării îl asaltează bolile pe om”.

Moștenirea naturii umane căzute a lui Adam se perpetuează biologic, dar și spiritual, prin înclinarea noastră către păcat. Oamenii nu numai că moștenesc firea căzută, dar, prin voința proprie, devin și responsabili de păcat, care-i duce la boală. Clement Alexandrinul preia de la Platon ideea că „fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voie”. Pedepsa am putea-o înțelege ca boală trupească. Se întâlnește însă și situații în care boala se dovedește consecința exclusivă a împărțirii naturii umane căzute, așa cum ne explică Hristos la episodul orbului din naștere: „nici el, nici părinții lui

n-au păcătuît”.

Există numeroase cazuri de oameni cinstiți ca drepti sau sfinți neocoliți de bolile trupești, ceea ce înseamnă că sănătatea sufletului nu o implică fără echivoc pe cea a trupului. Boala este folosită spre progresul spiritual al omului, dar și ca pildă de viețuire creștină pentru cei care nu au ajuns la o treaptă duhovnicească asemănătoare. Exemplul lui Iov, sporit duhovnicește în urma necazurilor sale, grăiește elocvent în acest sens.

Bolile pot fi determinate de suferințe ale sufletului, dar pot să apară providențial în viața unui om sănătos sufletește, după cum starea de voinicie trupească poate să nu fie consecința unei sănătăți sufletești, ci să aparțină oamenilor bolnavi sufletește, precum spune psalmistul: „că n-au necazuri până la moartea lor”. Dar adeseori dezordinea spirituală își pune amprenta, în mod vizibil, măcar asupra chipului unui om, dacă nu și asupra sănătății sale. „Patimile își imprimă pecețile lor asupra trupului”.

Sănătatea și boala se pot privi ca două realități ale trupului, cu profunde conotații spirituale; ele nu au o valoare în sine, ci și-o capătă în măsura folosirii lor spre slava lui Dumnezeu, spre împlinirea poruncilor. Părinții îmbunătățiți se întrebau mereu, după o perioadă îndelungă de sănătate trupească, dacă Tatăl Ceresc nu a uitat să-i cerceteze, dacă nu cumva aceasta se întâmplă din pricina greșelilor lor, a nepocăinței sau a scăderii dragostei lor față de Dumnezeu. Ei vedeau în boală un prilej mai ușor de a păstra comuniunea cu Domnul, de a-L lăuda în suferință, căci tocmai atunci da-

ruul sănătății căpăta valoare și Dăruitorul era slăvit cu mulțumire. Boala nu afectă sufletul celor cu țârie duhovnicească, ci le prilejuia întărirea în dragostea de Dumnezeu, în credință și în răbdare. Suferința și boala ofereau astfel o nouă ocazie de cercetare a gândurilor, a faptelor, de reînnoire a pocăinței și de recunoaștere a darurilor venite exclusiv de Sus, de smerenie în fața atotputerniciei divine. „În orice boală, Dumnezeu ne vorbește despre mântuirea noastră și-și exprimă voința de a ne ajuta să o realizăm”.

Dimpotrivă, când fie sănătatea, fie boala trupească, îl îndepărtează pe om de Cel Atotputernic, ele se transformă în piedici înaintea mântuirii. Foarte frecvent, uitarea de Dumnezeu și căderea în patimi, întreținute de o stare de sănătate trupească, atrag după ele pierderea comuniunii cu Creatorul. Dacă omul rămâne bolnav sufletește, sănătatea trupului nu-i ajută la nimic. „Să știm să disprețuim o sănătate stupidă care ne duce la păcat.” Dacă trupul bolnav devine mijloc de îndreptare a sufletului, atunci boala se dovedește o manifestare a Providenței divine. Apostolul Pavel ne mărturisește că: „orice mustare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercați cu ea roada pașnică a dreptății”.

În boală, modul de stabilire a legăturii cu Dumnezeu este rugăciunea. Omul se deschide astfel comuniunii cu Tatăl Cel din Ceruri, Care îl ascultă și Se apropie de el. Sfântul Isaac Sirul scrie că „rugăciunea este ajutorul cel mai tare al bolii”.

(sursa: doxologia.ro)

Boala, consecință a păcatului?

ȘTIRI

Slujire arhierescă și sfințire de capelă în Parohia arădeană Mănăștur

În Duminica a treia după Paști (a Mironosițelor) credincioșii din Parohia Ortodoxă Mănăștur au avut bucuria de a-l primi în mijlocul lor pe Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, care a răspuns invitației preotului paroh Nicolae Ursu. Cu această ocazie Ierarhul a săvârșit Sfânta Liturghie în Biserica „Sfânta Cuvioasă Parascheva”, în fruntea unui sobor de preoți și diaconi și în prezența a numeroși credincioși.

În cadrul sfintei slujbe s-a dat citire Mesajului Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Duminica Mironosițelor, intitulat: „Credința vie a femeilor mărturisitoare – izvor de lumină și bucurie”.

Cuvântul de învățătură al Chiriarhului a fost pus sub titlul „Slujirea cultică în Biserica primară” (pe baza citirilor scripturistice Fapte 6; Marcu 15-16), referindu-se în mod deosebit la Taina Preoției și ierarhiei bisericești, precum și la atribuțiile persoanelor consacrate. Dovadă a învierii și a vieții în Hristos Domnul este dată prin semnificația icoanei prezenței sfințelor Mironosițe la mormântul Domnului. Locul cimitirelor în cultul creștin, precum și a locașurilor funerare, au o însemnătate aparte, credincioșii primind îndemnul de a continua o veche tradiție, totodată important în contemporaneitate, contribuind la bunele relații între Biserică și societate, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

După terminarea Sfintei Liturghii, credincioșii prezenți s-au îndreptat spre Cimitirul parohial, unde Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a săvârșit împreună cu un sobor de preoți, slujba de sfințire a capelei mor-

tuare. La finalul slujbei de sfințire, domnul primar Sorin-Ioan Negrei a transmis mulțumiri Consiliului Județean Arad, reprezentat la acest eveniment prin domnul Sergiu Bîlcea, vicepreședinte al CJA Arad, pentru sprijinul financiar acordat Primăriei Vinga pentru realizarea acestei capele în Localitatea Mănăștur, precum și persoanelor care s-au implicat în mod direct la ridicarea ei.

Ziua veteranilor de război sărbătorită de arădeni

Ziua Veteranilor de Război se sărbătorește la nivel național și local încă din anul 2007, prin Hotărârea de Guvern nr. 1222, la data de 29 aprilie. Și-n acest an, vineri, 28 aprilie, arădenii i-au sărbătorit cum se cuvine pe veterani pentru dăruirea, curajul și credința lor.

Chiriarhul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei a participat la manifestările dedicate acestui eveniment. Festivitățile au început la ora 10:00 în Piața „Avram Iancu” din Municipiul Arad prin intonarea Imnului de Stat, urmată de o slujbă religioasă de pomenire a celor ce și-au dat viața pentru țară și credință, oficiată de Înaltpreasfinția Sa, în prezența oficialităților. Cu acest prilej, Chiriarhul a rostit o alocuțiune, după care le-a urat veteranilor rămași în viață multă sănătate și lungime de zile. Din partea veteranilor de război au urmat alte alocuțiuni și au fost depuse coroane la Monumentul Ostașului Român din Piața „Avram Iancu”, iar la final a avut loc defilarea Gărzii de Onoare.

Ceremonialul a continuat cu depuneri de coroane în memoria celor care nu mai sunt, celor care au murit dar din trupul lor crește țara, mândră, biruitoare și nemuritoare, pe temelia jertfei lor.

Cerc misionar în Parohia Țipari

Duminica a III-a după Paști, a Mironosițelor, a întrunit în rugăciune preoții și credincioșii din Cercul Pastoral Misionar Chișineu-Criș, coordonați, din încredințarea Înalt Preasfințitului Părinte Arhiepiscop Dr. Timotei al Aradului, de către Preacucernicul Părinte Dumitru Daniel-Mirel de la parohia Chișineu-Criș I.

Astfel, un număr de 12 preoți și credincioși la ceas de seară s-au întrunit de această dată în Parohia Țipari, din Protopopiatul Arad, unde începând cu ora 1800 au săvârșit Taina Sfântului Maslu.

Cuvântul de învățătură la Taina Sfântului Maslu a fost rostit de părintele Aurel Mager de la parohia Nădab, care a subliniat printr-un cuvânt de învățătură perioada deosebită în care ne aflăm, arătând că pericopa Evanghelică din această Duminică ne vorbește despre bucuria pe care Mironosițelor au trăit-o când au văzut mormântul gol și cum au vestit Apostolilor Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Dragostea și prețuirea femeilor mironosițe au fost răsplătite cu bucuria întâlnirii cu Hristos cel înviat care le-a adresat salutul de bucurie. Această bucurie a fost trăită și de comunitatea credincioșilor din Țipari care în urmă cu o săptămână și-au serbat patronal spiritual al Bisericii, pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de biruință.

În finalul întrunirii părintele paroh Mihai Oprea a mulțumit părintelui Aurel Mager pentru bogatul cuvânt de învățătură și tuturor pentru prezență, după care a susținut în fața colegilor preoți referatele cu teme: Icoana – „fereastră spre cer” și „Biblia neștiutorilor de carte”, respectiv Patriarhul Justinian – repere biografice. Seara s-a încheiat cu o agapă frățească.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaaradului.ro

Pelerinaj în Maramureș

8 - 9 iulie; 2 - 3 septembrie 2017

Agencia de Pelerinaje "Basilica Travel" a Patriarhiei Române vă invită să participați într-un pelerinaj nou în Maramureș, cu plecare din Arad, în care aveți prilejul să vă închinați în Mănăstirea Bixad, Mănăstirea Săpânța, Mănăstirea Bărsana (participare la Sfânta Liturghie), Mănăstirea Rohia și Mănăstirea Bic.

TARIF: 220 LEI

Pelerinaj la Mănăstirea Izbu

21 aprilie; 6 mai; 3 iunie; 1 iulie; 15 august; 2 septembrie; 7 octombrie 2017

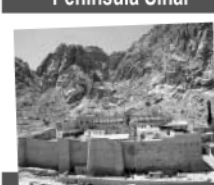

Agencia de Pelerinaje "Basilica Travel" a Patriarhiei Române vă invită să participați într-un pelerinaj la Mănăstirea Izbu, cea mai veche mănăstire din Ardeal, cu plecare din Arad. În acest pelerinaj aveți prilejul să participați la Sfânta Liturghie și să vă închinați la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Izbu.

TARIF: 50 LEI

Pelerinaj în Israel și Peninsula Sinai

05 - 11 iunie; 18 - 24 septembrie 2017

Agencia de Pelerinaje "Basilica Travel" vă invită să participați la un pelerinaj în Țara Sfântă și Peninsula Sinai de 7 zile, cu trecere pe la cele mai importante obiective: Lod, Muntele Tabor, Mănăstirea Sfânta Ecaterina, Ierusalim, Drumul Crucii, Golgota, Sfântul Mormânt și Biserica Învierii, Hozeva, râul Iordan, Biserica ortodoxă a Nașterii Domnului din Betleem și Biserica Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul.

TARIF: 695 EURO

Pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenie Boca

22 aprilie; 8 mai; 20 mai; 3 iunie; 24 iunie; 8 iulie; 29 iulie; 12 august; 26 august; 13 septembrie; 14 septembrie 2017

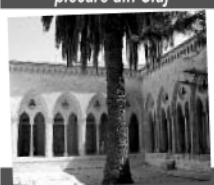

Agencia de Pelerinaje "Basilica Travel" a Patriarhiei Române vă invită să participați într-un pelerinaj nou la mormântul părintelui Arsenie Boca, cu plecare din Arad. Mormântul părintelui Arsenie Boca se află la Mănăstirea Prislop, ce a fost ctitorită de Sfântul Nicodim de la Tismana în a doua jumătate a secolului al XIV-lea.

TARIF: 65 LEI

Pelerinaj Israel și Sinai - plecare din Cluj -

16 - 24 mai; 22 - 30 august; 5 - 13 septembrie; 10 - 18 octombrie; 17 - 25 octombrie 2017

Vă invităm să participați la un pelerinaj în Țara Sfântă și Peninsula Sinai, cu plecare din Cluj-Napoca, în care aveți prilejul să vă închinați în Ierusalim - Sfântul Mormânt, Calea Crucii, Golgota; Mănăstirea Sfânta Ecaterina, Muntele Sinai; Nazareth; râul Iordan; Muntele Tabor; Hozeva - moaștele Sfântului Ioan Iacob Românul; Betleem - Biserica Nașterii Domnului, precum și în alte minunate locuri.

TARIF: 750 EURO

Pelerinaj în Grecia

2 - 7 mai; 23 - 28 mai; 13 - 18 mai; 10 - 15 iunie; 08 - 13 iulie; 22 - 27 iulie 2017

Mulți pelerini români au răvnă pentru a se închina în locurile de nevoită ale unor sfinți din Grecia. Astfel, Agenția „Basilica Travel” organizează pelerinaje la Tesalonic pe urmele Sfântului Dimitrie, în insula Eghina la moaștele Sfântului Nectarie, în insula Evia la moaștele Sfântului Ioan Rusul, la moaștele Sfântului Efreim cel Nou de la Nea Makri, la Mănăstirea Sfânta Paraschevi din Valea Tembi, precum și la Meteora.

TARIF: 305 EURO

Pelerinaj în Țara Sfântă cazare la hoteluri

15 - 21 mai; 2 - 8 iunie; 3 - 9 iulie; 8 - 14 septembrie; 9 - 15 octombrie 2017

Agencia de Pelerinaje "Basilica Travel" vă invită să participați la un pelerinaj în Țara Sfântă, cu cazare la hoteluri. Printre locurile în care ne vom închina, menționăm: Muntele Tabor, râul Iordan, participare la Sfânta Liturghie la Biserica românească de la Ierusalim, Biserica ortodoxă a Nașterii Domnului din Betleem, Drumul Crucii, Sfântul Mormânt și Biserica Învierii, Golgota.

TARIF: 655 EURO

Pelerinaj la Mănăstirea Râmet

21 aprilie; 29 iunie; 15 august; 15 octombrie 2017

Agencia de Pelerinaje "Basilica Travel" vă invită să participați la un pelerinaj nou la Mănăstirea Râmet, cu plecare din Arad. Mănăstirea Râmet este cea mai veche și importantă vatră monahală din Arhiepiscopia de Alba Iulia. Biserica veche a Manastirii Ramet reprezintă un monument arhitectonic si artistic de exceptie.

TARIF: 95 LEI

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:
Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.

www.pelerinaj.rowww.pelerinaje.rowww.basilicatavel.ro